

26. Membrii Opus Dei au suferit persecuții sau represalii politice?

Pedro Casciaro era fiul președintelui Frontului Popular din Albacete și în timpul șederii la Burgos a fost victima unui denunț din partea unei vechi cunoștințe de familie

02.03.2011

Pedro Casciaro era fiul președintelui Frontului Popular din Albacete și în timpul șederii la Burgos a fost

victima unui denunț din partea unei vechi cunoștințe de familie. Nu era acuzat de altceva decât că era fiul unui președinte din Frontul Popular. Denunțul nu a avut urmări deoarece denunțatorul a murit subit.

Casciaro a povestit în cartea sa „Visați și realitate vă va depăși visurile” care a fost atitudinea fondatorului Opus Dei după traversarea Pirineilor când a lăsat în urmă multe luni de teamă și de suferință.

«Erau vremuri de război și spiritele erau foarte exaltate; părerile, mai ales în domeniul politicii, erau susținute cu ardoare și înverșunare. Cei care fuseseră în „cealaltă zonă” cădeau adesea pradă unui sentiment revanșând exacerbat, explicabil din cauza victimelor din familiile lor și a suferințelor îndurate. Cu toate acestea niciodată în acest climat nu l-am văzut și nu l-am auzit pe Părinte

exprimându-se altfel decât cu seninătate, cu prudență și compasiune pentru toată lumea. Or, dintre toți cei care îl înconjurau eu eram, categoric, cel mai sensibil din cauza situației mele familiale complexe; aș fi putut să observ imediat un comentariu acid, un gest de dispreț, vreo aluzie. Dar el n-a făcut niciodată așa ceva. Părintele nu discută niciodată despre politică: iubea pacea și se ruga pentru ea, la fel ca pentru libertatea de conștiință. Dorea din toată inima lui largă și deschisă tuturor ca toți să se întoarcă cu fața spre Dumnezeu și să se vedea că nu existau decât aprecieri politice la adesea evenimentelor și să se uita cu totul de persecuțiile religioase și de nenumăratele sacrilegi săvârșite.

Aceasta explică faptul că, abia ajuns la Fuenterrabía, Părintele mi-a cerut să redactez o notă către Biroul de Informații pentru a demonstra eforturile pe care tatăl meu le făcuse,

cu succes uneori, pentru a salva atâtea vieți și a evita săvârșirea sacrilegiilor. În calitate sa de director provincial al Monumentelor Istorice și Artistice, tatăl meu reușise să ascundă în depozitele din Albacete și într-o pivniță din satul Fuensanta, locuri neștiute de mulțimea dezlănțuită, multe vase de cult, ostensorii, statuete și tablouri religioase etc.

Este drept să se știe mai târziu binele pe care l-a făcut atâția oameni cumsecade, indiferent de părerile lor politice, așa mi-a spus Părintele.

Aceste afirmații arată măreția sufletului său. N-a rostit niciodată nici cea mai vagă acuzația la adresa cuiva. Dacă nu putea să laude, tăcea. N-am văzut la el niciodată nici urmă de ranchiună. Și în acea vreme când nu era ușor să unești dragostea de dreptate cu compasiunea, Părintele a știut să o facă într-un mod admirabil.

O altă caracteristică a acelor momente din istoria noastră este că mulți oameni vorbeau despre ei înșiși pe un ton grandilocvent: își povesteau unii altora suferințele îndurate, asta devenise pur și simplu o modă și am reușit să găsim o formulă ca să-i oprim: „Vă rog să nu mi vorbiți de cazul dvs.”.

În schimb Părintele, care ar fi avut atâtea suferințe de povestit, n-a făcut-o niciodată. În egală măsură n-a căutat să obțină vreun profit oficial. A făcut întotdeauna ceea ce făcea de obicei: muncea, se ruga și se străduia să treacă neobservat.

În acest climat de exaltare ne-a sfătuit să nu păstrăm niciodată ură în inimă, să iertăm mereu pe toată lumea. Trebuie să-ți închipui acele momente ca să înțelegi cu adevărat ce însemna această atitudine: cea mai mare persecuție pe care Biserica a suferit-o vreodată în Spania

ajunsese la apogeu, aproape șapte mii de clerici și numeroși credincioși catolici fuseseră omorâți pentru credința lor.

Printre cei care fuseseră asasinați pentru credința lor catolică unii erau prieteni cu Părintele, precum don Pedro Poveda, fondator al Institutului Terezian, azi canonizat, sau don Lino Vea-Murguía, care a fost arestat pe 16 august 1936; după ce a fost abandonat în apropierea Cimitirului de Est.

Numeroși preoți pe care îi știa bine au fost de asemenea asasinați, printre ei și nașul său de botez.

Era văduv - avea să spună Părintele câțiva ani mai târziu evocând figura acestuia din urmă cu prilejul unei întrebări pe care i-a adresat-o o femei ce suferise persecuții cumplite în țara ei. Era văduv și a hotărât să devină preot. A fost martirizat la vârsta de 36 de ani.

Datorita lui mă numesc Mariano. Și
acea unică și bună sora care m-a
învățat literele la școală, prietenă a
mamei mele înainte de a se călugări,
a fost și ea asasinată la Valencia.
Departe de mă lăsa copleșit de ură,
aceste lucruri mi-au umplut inima de
lacrimi. S-au înșelat cei care i-au ucis,
n-au știut să iubească.

Fiica mea, am evocat aici toate aceste
lucruri pentru a te consola, a spus în
final Părintele acelei femei, și nu
pentru a vorbi despre politică și nu
am vorbit și nici nu voi vorbi
vreodată decât despre ce mi-a hărăzi
Domnul aici pe pământ, căci asta-i
meseria mea. Dar cere a lor tăi din
partea mea să se alăture și ție și mie
pentru a ierta”. Părintele știa să ierte
și me-a învățat să iertăm mereu».

—CASCIARO, P., *Soñad y os quedaréis
cortos. Testimonio sobre el fundador
de uno de los miembros más antiguos
del Opus Dei*. Prefață a Mons. Javier

ECHEVARRÍA, Rialp, Madrid 1994, pp. 130-132.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
membrii-opus-dei-au-suferit-persecutii-
sau-represalii-politice/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/membrii-opus-dei-au-suferit-persecutii-sau-represalii-politice/) (07.08.2025)